

POVIEDKY O ŽENÁCH

**BREZINSKÁ, BUDAYOVÁ,
HEDEROVÁ, MACHÁČKOVÁ,
POPLUHÁROVÁ A EVITA**

Quitovky

Všetky
podoby
LÁSKY

Evitovky

”

V tomto živote je len
jedno šťastie: milovať
a byť milovaný.

“

George Sand, francúzska
spisovateľka

Epitovky

P

oviedky o ženách

Epitovky

POVIEDKY O ŽENÁCH

B **T** **atiana**
rezinská

NA SPRÁVNU CHVÍĽU SI TREBA VEDIET POČKAŤ

Na správnu chvíľu si
treba vedieť počkať

Sedeli sme na stoličkách na verande. Všetci šiesti. Tri páry. Manželský, snúbenecký a partnerský. Poznali sme sa od strednej a odvtedy sme boli nerozlučná partia.

Manželia Milo a Danka.

Snúbenci Rado a Maja.

A my dvaja. Leo a Zoja.

Kým prvé dva páry sa dali dokopy už na strednej škole, ja s Leom sme našli cestu k sebe až na vysokej. Študovali sme síce úplne iné odbory, ale bývali sme na tom istom internáte. Tým, že sme sa poznali už pár rokov, cestu k vzájomnému ďalšiemu spoznávaníu sme mali výrazne uľahčenú. Tri roky po promóciách sme stále tvorili pár, avšak bez výrazného posunu ako zvyšné dva páry.

Chatu v blízkosti Slovenského raja sme si vyhliadli cez internet. Robili sme tak každý rok na začiatku leta, aby sme zakaždým spoznali inú časť Slovenska. A trávili tak čas spolu. Pracovné povinnosti a to, že sme všetci bývali v iných častiach Nitry, spôsobili, že sme už na seba nemali toľko času ako kedysi.

Spoločné dovolenky a niekoľko víkendov párkrát do roka sme však vždy dokázali využiť naplno. Napodiv, vždy sme dokázali nadviazať tam, kde sme predtým skončili, a tak to vyzeralo, akoby sme sa ani nikdy nerozlúčili.

Pršalo.

Zobudili sme sa do daždivého rána. Hneď druhého dovolenkového. Včera sme sa stihli len ubytovať, vybalit' a spraviť si menšiu túru po okolí. Pri chate bolo ohnisko, v ktorom sme ešte večer opekali. Dnes bolo plné vody a spáleného dreva.

Po výdatných raňajkách, ktoré pripravili ženy, ale upratali muži, sme s kávami sedeli na verande. Pozerali sme sa smerom k lesu a pozorovali hustý dážď.

„Všetky dnešné plány sú v háji,“ zanádal Milo. Priložil si pohár k ústam a hlasno si usrkol z ešte horúceho nápoja.

„Podľa mňa by mohli ženy predviesť bitku v blate,“ flöchol Leo a tlmene sa nad vlastným nápadom zasmial. Milo a Rado sa s jeho návrhom rýchlo stotožnili.

„Alebo to môžete urobiť vy. Tiež si to dokážeme vychutnať,“ uzemnila trojicu mužov Danka. „Pozrieme sa, ako to blato lepí vaše chlpy na hrudi a nohách...“

„... podaktorým aj na chrbte a pleciach...“ štuchla Maja svojho chlapa pod laktom pod rebro.

„Diviak v blate,“ rozrehotal sa Milo, natiahol sa a za chlpy na ramene ho potiahol. Rado skríkol, takýto útok nečakal.

„To si pestuješ na zimu?“ opýtala som sa ho a tiež si odpila z kávy, ktorá v daždivom počasí chladla na vzduchu rýchlejšie.

„Čo proti mne máte?“ ohradil sa Rado. „Doteraz vám to neprekážalo.“

„Doteraz sme ti dávali nádej, že na to prídeš sám. Si ako z nevydareného nemeckého porna.“

„Porno môže byť nevydarené?“ začudoval sa Milo.

„Jasné, keď sa neskončí svadbou,“ rozosmial sa Leo. Danka po ňom hodila svoju šľapku. „Váš vzťah by sa už mohol skončiť svadbou,“ podpichla ho.

„Naše porno je dokonalé,“ odpovedal.

„Počuli sme,“ zamumlal si Rado. Začervenala som sa.

„Máme bohatý a kvalitný sexuálny život,“ odpovedal Leo. „A asi to bude tým, že ešte nie sme svoji. Z vašich izieb zatiaľ nebolo počuť nič.“

„Niektorí sa dokážeme kontrolovať,“ nedala sa vydatá Danká.

„Kontroloval som sa ako šestnásťročný pred rodičmi.“

„To si začal so sexom tak skoro?“ opýtala sa Maja.

„Hej, ručne,“ odpovedal za neho Rado a aj s úrokmi mu vrátil uťahovanie si z jeho chlpuv.

„Všetci sme nejako začínali,“ nedal sa znechutiť môj chlap. Len som zavrtela hlavou.

Keď sa od rána začalo hovoriť o sexe, bolo viac ako jasné, že táto téma sa s nami bude ťahať celý deň.

„Prečo sa musí všetko točiť okolo sexu?“

„Keby sa netočilo, ľudstvo by skončilo už pri Adamovi a Eve.“

„Ty si ateista.“

„Hypoteticky, miláčik,“ žmurkol na mňa.

Pozrela som sa na môjho chlapa, s ktorým som tvorila pár už sedem rokov.

Čo sa hovorí o takých dlhých vzťahoch? Že sa končia rozchodom? Väčšinou dost často. Tak dlho im obom trvá, kým sa dokopú k svadbe, že sa namiesto nej koná rozchod.

Pozerala som sa na Lea a uprostred vravy a smiechu mojich priateľov som sa zamyslela nad tým, kam vlastne smerujeme my dvaja. Možno nebolo namieste porovnávanie s inými párami. Ale sedem

rokov bolo skutočne dost' na to, aby sme sa niekam posunuli.

Na druhej strane, máme len 27 rokov. Vlák nám ešte neušiel.

Ale čo keď je už tak ďaleko, že ho vlastne nevidím?
Vlák je fuč.

Prudko som potriasla hlavou, aby som potlačila myšlienky, ktoré ma začali ťažiť.

„Čo robíš?“ spýtal sa Leo.

„Včela,“ odpovedala som rýchlo. Až príliš rýchlo.

„V lejaku?“

„Na verande neprší.“ Bodka. Veď to bola pravda.

Leo sa poškrabal na hlave a viac sa nepýtal. Ak sa mu to aj zdalo čudné, neriešil to.

Túto jeho vlastnosť som zbožňovala. Veľmi rýchlo pochopil, že žena má vždy posledné slovo. Čokoľvek, čo potom muž povie, je začiatok ďalšej hádky.

Preto sme mali v tomto smere harmonický vzťah.

Či Leo zatrúbil na ústup pre pokoj v domácnosti alebo preto, že mi dal za pravdu, už nepovažujem za podstatné. Ja som z výmeny názorov vychádzala ako hypotetický víťaz a on sa vždy dokázal zachovať tak, že pri tom nestratil nič zo svojej mužnosti.

V mnohých ohľadoch bol partner par excellence.

Pozorný, štedrý, priateľský.

Obetavý, pohotový, vtipný.

Nebol prehnane tvrdohlavý, ale dokázal trvať na svojom, keď bol presvedčený o správnosti svojich argumentov.

Za jeho negatívnu vlastnosť som považovala po-

hodnosť. Pohodnosť v rozhodovaní. Na všetko mal vždy čas. Trvalo celú večnosť, kým sa k niečomu rozhybal. Mnoho vecí som musela riešiť ja. Najmä tie praktické.

Rezervovať hotel, objednať letenky, zabaliť veci. Vybrať z troch vysávačov ten ideálny, kúpiť darčeky pre celú jeho rodinu. On všetko odsúval na potom, akoby to potom nemalo nikdy prísť.

Asi aj tých sedem rokov vzťahu vnímal ako jeden a mal pocit, že sa nie je kam posunúť. Že na všetko je stále čas.

Ja som už nechcela čakať.

Milo a Danka sú svoji dva roky. Rado a Maja sa budú brať koncom septembra.

Len my sa hojdáme stále na jednom mieste ako bója v mori. Sme síce zastabilizovaní, ale akoby bez perspektívy.

Dážď ustal. Pôvodne sme chceli ísť na turistiku. To však pri rozmočenom teréne neprichádzalo do úvahy. Navyše sa v diaľke stále ozýval zvuk hromov, takže lejak sa mohol vrátiť aj s bonusom navyše.

Čas po raňajkách a prvej káve sme tak trávili striedavo vnútri chaty alebo na jej verande.

Vzduch bol neskutočný. Krištáľovo čistý a zároveň voňal po pôde a tráve. Čaro dažďa v rekreačnej oblasti bolo nenapodobiteľné. Prinášal taký pokoj do duší ako nikde inde.

Tu bolo božsky. Naša chata bola tak trochu na samote. Najbližšia ďalšia obývaná sa nachádzala od

našej niekoľko stoviek metrov. Okrem nás a zvierat z lesa tu nikto iný nebol.

Teda, dúfam.

Spravila som si druhú kávu dňa a vyšla som na opustenú verandu.

Napriek tomu, že som čaro chaty oceňovala, pribalila som si do batožiny aj môj kapsulový kávovar. Inú kávu môj žalúdok neakceptoval, ale ja som bez kávy nemohla a nechcela žiť.

Teraz som mala v šálke krásne napenenú kávu, do-liatu mliekom, a teda hneď prístupnú na pitie.

Všetci boli vnútri. Zahĺbení do rozhovorov aj časopisov. Aj za zatvorenými dverami som počula pravidelné výbuchy smiechu.

Oprela som sa o mohutné drevené zábradlie a kávu som si položila na široké drevo na jeho vrchu.

Hrmenie bolo intenzívnejšie. Takže bolo jasné, že z dnešnej návštevy vodopádov nič nebude a my strávime deň v okolí chaty. Skôr v jej vnútri. Vďaka blízkosti lesa bolo teraz ovzdušie o poznanie chladnejšie.

Vrátila som sa k ležadlu, zabalila som sa do deky a uložila do pohodlnej polohy.

Fyzicky mi bolo neskutočne dobre.

Psychicky pred pár minútami tiež.

Teraz na mňa doľahla nečakaná clivota. Práve tu, na tomto mieste, som si citeľne uvedomila, ako sme sa s Leom nikam neposunuli.

Áno, bývalí sme už spolu. Vo vlastnom krásnom snečnom byte. Listina z výpisu z katastra, kde som

bola ako spolumajiteľka, mi nedávala rovnaký pocit ako sobášny list z úradu.

Túžila som po svadbe čoraz viac. Po krásnych bielych šatách s dlhou vlečkou. S mejkapom modelky a celodenným obdivom svadobčanov ako filmová hviezda.

Taká som.

Stará škola. Romantička.

Nestačí mi žiť s niekým na kope. Chcem to mať oficiálne.

Lenže, tak ako v mnohých iných veciach, aj v tomto bol Leo pohodlný. Nerád menil daný status quo, keď mu ten pôvodný vyhovoval.

Veď sme boli spolu, vo vlastnom byte, a takmer všetok voľný čas sme trávili spoločne.

On v sobáši nevidel žiaden významný posun.

Ja zásadný.

Chcela som už začať budovať rodinu. Moja výchova a moje vlastné presvedčenie hovorili o tom, že to má byť potvrdené papierom.

Dvere zavrzgali a von vyšla budúca nevesta Maja. Bez slova si do rúk vzala druhú deku a uložila sa na ležadlo.

„Rozprávajú sa o nejakých technických veciach. Ani prd im nerozumiem. O chvíľu tu bude aj Danká. Stav sa.“

Ani poriadne nedopovedala vetu, keď sa dvere znova otvorili a zjavila sa v nich Danká.

V rukách niesla dve šálky kávy. Klasického turka. To som poznala už podľa vône.

„Však mi pomôž,“ zahromžila. Výčitka smerovala k Maji, pretože o moju kávu nešlo. Maja sa s frfláním odbalila z deky a neochotne vstala.

„Kázala som si to?“

„Však ju vypiješ.“

„Keď je spravená, tak hej.“

„Je zábavné pozorovať vás,“ zapojila som sa do ich slovnej prekáračky.

„Po toľkých rokoch by mi už mohla rozumieť aj bez slov,“ adresovala Danka Maji ďalšiu výčitku. Jej oči však prezrádzali, že nič z toho nemyslí vážne.

Uložili sa na ležadlá každá po mojom boku. Ich káva prerazila vôňu tej mojej. Rýchlo som si z nej upila, aby posledné hlty boli ešte teplé. Všetky tri sme boli zdatné „kávopičky“. Môj Leo tiež, Milo a Rado sa v posledných rokoch nejako pripojili k davu a začali tiež piť kávu. No jedine Leo sa o kávu zaujímal skutočne intenzívne. Študoval všetko o nej, jej pôvod, zloženie, a záujem o ňu povýšil až na úroveň, že kúpil ten najluxusnejší kávovar, na aký sme mali, a doň mohla ísť len špeciálna káva. Každému, kto k nám prišiel, venoval prednášku a varenie kávy v domácich podmienkach povýšil na alchýmiu. Niekedy to bolo trochu otravné. Na druhej strane, každý napokon dokázal oceniť jeho zápal, s akým nás zahŕňal informáciami, a ešte viac skutočne kvalitnú kávu, ktorú mu naservíroval.

Na chate trochu trpel, pretože sa znížil na úroveň mojej kapsulovej kávy, ale uznal, že trepať do auta celú mašinu a riskovať, že sa jej niečo stane, je predsa len nezmysel.

„Sú ako malé deti,“ skonštatovala Maja po ďalšom hurónskom smiechu našich chlapov.

„Buďme rady. Nezniesla by som pri sebe nejakú netýkavku. Intelektuála bez humoru.“

„Títo traja majú humoru na rozdávanie,“ kývla som hlavou smerom k nim.

„Napriek tomu vyzeráš, že sa nijako zvlášť neba-
víš.“

To skonštatovala Danka. Výraz jej tváre, a najmä očí, bol veľavravný. Vyzerala ako zvedavá surikata. V duchu som si povzdychla.

Keď sa s niekým poznáte od svojich štrnástich, má vás prečítaného z každého uhla. Nič neprerušilo naše kontakty. Trinásť rokov verného priateľstva.

„Prestaň sa tyranizovať,“ zapojila sa Maja. Nahlas si pritom usrkla z kávy. „Veď je jedno, či ste svoji alebo nie. Dôležité je, že si na liste vlastníctva.“

„Tak prečo sa ty tak tešíš na svadbu?“ podpichla som ju.

„Lebo nie som na liste vlastníctva,“ odpovedala pohotovo a siahla na stôl, kde boli cigarety a zapalovač.

„Vyhrala som!“ zdvihla Danka ruky nad seba a predviedla niečo ako opičí tanec. „Som vydatá aj spolumajiteľka nehnuteľnosti. Jedno auto je písané na Mila a jedno na mňa. A skôr ako sa rozhodnem otehotnieť, budem mať našetrených desaťtisíc eur ako rezervu.“

„Neznášam ťa,“ zazrela som na ňu.

„IT sektor. To sme mali študovať a tomu sa venovať. Trúby.“

Majina úprimnosť bola obdivuhodná. Skutočne. Z nás troch to bola práve ona, kto si vôbec, ale že vôbec nedával servítku pred ústa. Čo na srdci, to na jazyku. Občas aj bez rozmyslu a potom hasila oheň, ktorý založila. Ale ja som túto jej vlastnosť nielen milovala, ale aj obdivovala. Občas som chcela byť ako Maja a na hulváta si povedať svoj názor. A najmä požiadavky.

„Nemôžem študovať nič, čomu vôbec nerozumiem.“

„Vieš, koľko takých chodí po svete?“ mávla Maja rukou.

„Nechcela by som natrafiť na takého chirurga,“ zamyslela sa Danko.

Maja rozhodila rukami: „Však nemusíme ísť do extrémov.“

„Nezabúdajte, milé dámy,“ zapojila som sa do debaty, „že aj Boh je muž. Všetko ostatné je pomsta na nás, že sme tie hodnotnejšie stvorenia.“

„Mám to chápať ako jeho nevyslovený sľub, že dokonalého chlapa môžeme stretnúť na každom rohu?“

Prikývla som.

„... a potom spravil zem guľatú,“ doplnila Danko. Chvíľku sme boli ticho a potom sme aj my vybuchli do úprimného smiechu. Presne takého, aký sa na etapy ozýval z útrobov chaty.

To, že sme boli všetky tri vlastne spokojné a šťastné v našich vzťahoch, sa nevyučovalo s túžbou klebetiť o mužoch. Konkrétnych. Aj o tých, ktorých

sme poznali len hypoteticky. Patrili len do mužského plemena.

„Pozri, žiaden chlap nie je dokonalý,“ pozrela sa na mňa Danka, a tým sa vlastne dostala späť k podstate našej debaty. „Ten tvoj je trochu kam vietor, tam plášť.“

„Asi by som to až takto neopísala. Skôr, že je ako kôl v plote. Okolo neho uragán a on nič.“

„To zas nemusí byť na škodu.“

„Umývačku riadu kupoval rok. Čítal si všetky recenzie, porovnával. Rozmýšľal, či si ju kúpi v predajni a dovezie sám, alebo ju objednáme cez e-shop. Viedol s predavačmi otravné dialógy, ktoré nemali konca, a aj tak nič nekúpil. Otravný zákazník. Naštvalo ma to, vybrala som sa do elektra, pár minút sa rozprávala s predavačom a o pätnásť minút neskôr som mala umývačku naloženú v aute a ešte v ten večer mi ju brat zapojil. Krátky a rýchly proces. Keby to bolo na ňom, kupuje ju ešte dnes. A možno by už ani nemali tú značku, ktorú si vybral. A to je len umývačka, len jeden príklad z milióna,“ zdvihla som výhražne prst.

„Tak prečo s ním si?“

Bola to otázka od Maje. Vedela som, že príde nejaká kvalitná podpásovka, ale táto bola fakt na telo. Dokonalá jednohubka. Maja sa zacerila a trpezlivo čakala na odpoveď.

„Pretože je milý, dobrosrdečný a pozorný. Cítim sa pri ňom chránená.“

„Práve si opísala nášho esbéeskára zo supermarketu,“ rozrehotala sa Danka a prapodivne pri tom zachrochtala.

Urazila som sa. Vážne. Síce len na chvíľku, ale vážne.

„To je všetko?“ opýtala sa Maja a tiež ledva zadržovala smiech. „Ak áno, tak ber, dievča, nohy na plecيا.“

„Pýtate sa ma to, akoby ste ho poznali dva dni. Ved' viete, aký je.“

„To, že sa nám javí ako ideálny part'ák, neznamená, že je ideálny pre teba.“

„Ved' ste hovorili, že ideálny chlap nie je.“

„Nie, to sme nepovedali,“ oponovala za obe Dan-ka. „Len, že Boh sa nám snažil nahovoriť, že takého stvoril a dá sa nájsť. Hádam si nemyslíš, že tí naši sú ideálni?“ ukázala hlavou k oknu. Vnútri boli traja chlapi bok po boku nad niečím sklonení a neustále sa pri tom hihňali.

„Rado si topánky utiera ponožkami. Chápeš? Obuje si topánku a druhou nohou, ešte neobutou, si ju vyleští. Vyzuje sa, obuje si druhú topánku a proces zopakuje. Topánky sa lesknú, ale stav ponožiek ti opisovať nebudem. Zakaždým, keď sa má niekde vyzuť, trpnem, čo na mňa z tých topánok vylezie.“

Začala som sa smiať.

Tento jav som si na Radovi všimla, ale nikdy som si nemyslela, že je to trvalý proces.

„A Milo zas po sebe necháva svinčik. Na začiatku vzťahu ti to pripadá milé, upratovať po ňom. Máš pocit zblíženia. A toho, že ti dovolí nahliadnuť do jeho súkromia. Prdlajz. Časom pochopíš, že je bordelár. Ale si v tom už až po uši a cesta späť takmer

nie je. Takže buď to prijmeš, alebo práve na tom sa váš vzťah končí.“

„Milo nie je bordelár,“ oponovala som.

„No nie je, lebo chodím za ním ako stopársky pes a všetko upratujem. On má asi fóbiu zo smetného koša alebo čo. Nikdy nič po sebe nevyhodí. Doje jogurt, téglík nechá na stole. Ako posledný použije zubnú pastu. Prázdnu tubu vloží späť do pohára ku kefkám. O prázdnych rolkách papiera sa radšej nevyjadrujem. Záhadne ich výmena vyjde vždy na mňa. Nechcem vedieť, do čoho si utiera zadok, keď je náhodou tá rolka prázdna už pred jeho návštevou záchoda.“

Ja aj Maja sme plakali od smiechu. Danka bola úplne vážna.

„Veď ja si už pripadám ako zamestnanec komunálnych služieb,“ hlesla skleslo, ale hneď ožila. „Napriek tomu ho ľúbim, chcem byť s ním a myslím si, že sme pre seba stvorení.“

„Ale ja som nepovedala, že ho neľúbim alebo mi nevyhovuje. Napriek všetkému má viac pozitívnych vlastností, ako je tá jedna nerozhodnosť či pohodlnosť. Alebo ako to nazvať.“

„Tak kde je problém?“ Maja si zapálila už druhú cigaretu a dym vyfúkla opačným smerom, keďže vedela, že mne cigaretový dym prekáža. Som astmatička a akékoľvek pachy vnímam veľmi citlivo.

„Problém je v tom, že sme spolu sedem rokov. Ja už nechcem, aby ma predstavoval ako frajerku. Nemám pätnásť, dočerta,“ rozohnila som sa.

„Pomohlo by ti, keby ťa predstavoval ako partnerku alebo priateľku.“

„Nie, chcem byť v inej kategórii. Tak to je.“

„Tak ho požiadaj ty,“ navrhla Danka.

„O čo?“ nechápala som.

„V opačnom garde to znie fakt blbo,“ priznala s úškrnom. „Ale teda, možno by si ho mohla požiadať o tú ruku ty.“

„No prepáč,“ prekrížila som si ruky na hrudi. A fakt vzdorovito som odula spodnú peru. „Rozhodujem takmer o všetkom. Riešim aj mužské veci. Ale toto neurobím. Toto je výsada mužov, tak nech je muž a spraví to on.“

„Aby si sa potom nenačakala...“

„Vy mi fakt pomáhate. Máte byť na mojej strane.“

Obe ako na povel vstali a rýchlo ma objali. Maja ešte predtým stihla uhasiť cigaretu a vyfúknuť dym.

„Ale veď sme,“ povedala Maja a chlácholivo ma hladkala po chrbte.

„Pozri sa na to inými očami,“ chytila ma Danka za ruku a pohladkala ako malé dieťa. „Stále sa máte kam posúvať. Ste spolu dlho, máte spoločný byt, majetok. To je znak toho, že jeden s druhým počítate do budúcnosti. Možno keď dozrejete do štádia, že chcete mať deti, tak vám obom bude pripadať svadba ako prirodzený ďalší krok.“

Neochotne som prikývla. Moje kamošky mali pravdu. Asi len zbytočne robím paniku a trvám na niečom, čo pre ďalší spoločný život nie je nijako podstatné.